

*Abraham beredte alt til
ofret, rolig og mild.*

Der var engang en mand, han havde som barn hørt hin skønne fortælling om, hvorledes Gud fristede Abraham, og hvorledes han bestod i fristelsen, bevarede troen og anden gang fik en søn mod forventning.

Da han blev ældre, læste han den samme fortælling med endnu større beundring; thi livet havde adskilt, hvad der var forenet i barnets fromme enfoldighed. Jo ældre han blev, desto oftere vendte hans tanke sig til hin fortælling, hans begejstring blev stærkere og stærkere, og dog kunne han mindre og mindre forstå fortællingen.

Til sidst glemte han alt andet over den; hans sjæl havde kun et ønske, at se Abraham, en længsel, at have været vidne til hin begivenhed.

Hans begæring var ikke at se østerlandets skønne egne, ikke det forjættede lands jordiske herlighed, ikke hint gudfrygtige ægtepar, hvis alderdom Gud velsignede, ikke den bedagede patriarks ærværdige skikkelse, ikke den af Gud skænkede Isaks frodige ungdom – han havde intet mod, at det samme foregik på en gold hede.

Hans attrå var at følge med den 3 dages rejse, da Abraham red med sorgen foran sig og Isak ved sin side.

Hans ønske var at være tilstede i den stund, da Abraham opløftede sit øje og så Morija-bjerget i det fjerne, den stund han lod æslerne tilbage, og gik ene med Isak op til bjerget; thi det, der beskæftigede ham, var ikke fantasiens kunstrige væven, men tankens gysen.

Hin mand var ikke tænker, han følte ingen trang til at komme ud over troen; det synes ham at måtte være det herligste, at ihukommes som dens fader, et misundelsesværdigt lod, at eje den, om end ingen vidste det.

Hin mand var ikke lærd ekseget, han kunne ikke hebraisk; havde han kunnet hebraisk, da havde han måske let forstået fortællingen og Abraham.

I

'Og Gud fristede Abraham og sagde til ham, tag Isak, din eneste søn, som du elsker, og gå hen i det land Morija og offer ham der til et brændoffer på et bjerg, som jeg vil vise dig'.

Det var en årle morgen, Abraham stod tidlig op, han lod æslerne sadle, forlod sit *paulun*, dvs. 'teltbolig', og Isak med

Klippemoskeen i Jerusalem. Den er bygget på det sted hvor Abraham ifølge Det gamle Testamente skulle ofre sin søn Isak. - Den ottekantede kuppelbygning er fra 690-692 og er islams ældste bygningsværk og er, efter moskéerne i Mekka og Medina, islams vigtigste helligdom.

ham, men Sara så ud ad vinduet efter dem, ned gennem dalen, indtil hun ikke så dem mere.

De red tavse i 3 dage, på den 4'de dags morgen sagde Abraham end ikke et ord, men opløftede øjet og så Morija-bjerget i det fjerne.

Han lod drengene tilbage og gik ene med Isak ved hånden op til bjerget. Men Abraham sagde til sig selv: 'Jeg vil dog ikke skjule for Isak, hvorhen denne gang fører ham'.

Han stod stille, han lagde sin hånd på Isaks hoved til en velsignelse, og Isak bøjede sig for at modtage den. Og Abrahams åsyn var faderlighed, hans blik var mildt, hans tale formanende.

Men Isak kunne ikke forstå ham, hans sjæl kunne ikke opløftes; han omfattede Abrahams knæ, han bønfuldt ved hans fod, han bad for sit unge liv, for sin skønne for håbning, han mindede om glæden i Abrahams hus, han mindede om sorgen og ensomheden.

Da rejste Abraham drengen op og gik med ham ved sin hånd, og hans ord var fulde af trøst og formaning.

Men Isak kunne ikke forstå ham.

Han besteg Morija-bjerget, men Isak forstod ham ikke.

Da vendte han sig bort et øjeblik fra ham, men da Isak anden gang så Abrahams åsyn, da var det forandret, hans blik var vildt, hans skikkelse var rædsel.

Han greb Isak i brystet, kastede ham til jorden og sagde: 'Dumme dreng, tror du jeg er din fader? Jeg er en afgudsdyrker. Tror du det er Guds befaling? Nej det er min lyst'.

Da skælvede Isak og råbte i sin angst: 'Gud i himlen for barm dig over mig, Abrahams Gud for barm dig over mig, har jeg ingen fader på jorden, så vær du min fader'!

Men Abraham sagde sagte ved sig selv: 'Herre i himlen, jeg takker dig; det er dog bedre at han tror, jeg er et umenneske, end at han skulle tabe troen på dig'.